

คำนำสนพ.

หลังจากที่สนพ.สหายดี ได้ส่งงานนวนิยายหลากหลายแนวขึ้นสู่แผงหนังสือในฐานะผู้มอบสาระบันทัดแบบครบรสให้กับผู้อ่านไปไม่นาน เราก็ได้รับการตอบรับที่ดีจากผู้อ่านทำให้มีกำลังใจที่จะสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ เพื่อจรรโลงใจให้กับผู้อ่านต่อไป นอกจากนี้เรา还会ได้รับการสนับสนุนจากผู้อ่านแล้ว เรายังได้รับความสนใจจากนักเขียนทั้งมือใหม่จริง ๆ และ นักเขียนที่เคยมีผลงานปรากฏสู่สายตาผู้อ่านมาบ้าง ส่งต้นฉบับมาให้ทาง สนพ.พิจารณา เพื่อแจ้งเกิดในบรรณพิภพ

รวมทั้งยังได้รับเกียรติจากนักเขียนมอบความไว้วางใจให้ทางสำนักพิมพ์จัดพิมพ์ นวนิยายตีแผ่สังคมเรื่อง “เพื่อนรัก เพื่อนร้าย” เป็นผลงานของ “แพรวตะวัน” เพื่อเป็นสาระบันทัดสำหรับค่อนวนิยายแนวสียดสีที่รักการอ่าน

สำนักพิมพ์มุ่งหวังสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพ และ ส่งเสริมผู้มีไฟฝันให้ได้เดินตามทางฝันบนเส้นทางสายน้ำหมึกเสมอ

บรรณาธิการสนพ.สหายดีบุ๊ก

จากใจผู้เขียน

เนื่องจากสภาวะสังคมในทุกวันนี้มีหลากหลายแง่มุมที่เราได้พบเห็นมีทั้งมุมสว่างและมุมมืดซึ่งอาจจะยังไม่เคยได้ปรากฏต่อสายตา “เพื่อนรัก เพื่อนร้าย” เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเพียงกลุ่มเล็ก ๆ ที่เรียกว่าเพื่อนซึ่งภายใต้คำว่าเพื่อนยังซ่อนเร้นสิ่งร้ายกาจมากมายที่ปกปิดจากคำว่าเพื่อน ซึ่งไม่ได้หมายความว่า จะเกิดขึ้นกับสังคมโดยจริง เป็นเพียงเรื่องราวที่ปรุงแต่งขึ้นมาจากจินตนาการ และ ประสบการณ์บางส่วนที่พบเจอมามุ่งหวังที่จะมอบความบันเทิงเพื่อความจรรโลงใจของแฟน ๆ ผู้รักการอ่าน และ ขอขอบคุณ คุณเสกเกียรติ อมรเกษมวงศ์ เจ้าของบริษัทพิมพ์ที่ให้โอกาส “แพร่วัน” ได้เสนอผลงานนวนิยายสำหรับแฟน ๆ นักอ่านพิมพ์อีกรเล่ม และ ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ยังคงให้การสนับสนุนด้วยดีเสมอมา

ด้วยความปรารถนาดี

แพร่วัน

ตอนที่ 1

“เออ...จะรีบไปเดี๋ยวนี้เลย...”

ไหมทอวางสายโทรศัพท์ยามบ่ายแก่ ๆ ในใจมันร้อนรุ่มด้วยใครบางคน ที่เจตนาเอาเรื่องมาใส่หัวของเธอให้ครุ่นคิดแต่เรื่องของคนอื่น เพราะโลกมันร้อนขึ้น หลายคนอาจจะคิดหาทางที่จะช่วยลดสภาวะโลกร้อน

แต่...เธอคิดเพียงที่จะลดความร้อนรนในใจของเพื่อนรักลงเท่านั้นพอ เธอขับรถด้วยความเร็วสูงเพื่อตรงไปหาเพื่อนซึ่งกำลังมีปัญหาหนักรอการแก้ไขอย่างเร่งด่วน มันเหมือนเป็นปัญหาระดับชาติที่จะต้องรีบเข้าช่วยป้องกันอย่างทันท่วงที

“ฉันเบื่อแกมากเลยอะมีแต่เรื่องตลอดเวลา อายุก็ไม่น้อยแล้วนะ วุ่นวายอยู่แต่เรื่องผู้ชายนี้แหละ คราวนี้เรื่องอะไรอีก”

เธอบ่นขณะที่กำลังเดินทาง มันเป็นความจริงที่ลดาจะหาเรื่องมาให้ไหมทอช่วยแก้ตลอดเวลา ทั้งที่ตัวเองเป็นคนก่อขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าไหมทอจะอยู่แห่งหนตำบลใดก็ต้องรีบมาเพื่อรับฟังความทุกข์ระทมของลดา ราวกับว่าเธอคือนักการเมืองที่ต้องทำคะแนนเพื่อลงสมัครในสมัยหน้า และ ต้องแสดงความเห็นใจเพื่อนอย่างสุดซึ้งทั้งที่ราคาญเหลือที่จะเอ่ย หากไม่มีไหมทอเธอคงไม่เหลือใครที่รับฟังเรื่องราวไร้สาระของเธอได้อีก

“รีบมาเร็ว ๆ นะฉันจะรอแกที่คอนโดได้ปะ มาเลยนะ แล้วจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียด มีแต่แกเท่านั้นที่จะช่วยฉันได้”

“เออ ๆ ... กุญแจอยู่ที่เดิมเข้าห้องไปรอก่อนแล้วกัน”

เสียงของลดาที่พูดมาตามสายหลังจากที่เธอพรังพรูหลายอย่างจนน่าใจหาย ไหมทอเดินทางจากกาญจนบุรีมาด้วยความเร่งรีบ **ทิพย์อาภรณ์** หรือ **ไหมทอ** เธอคือสาวนักโฆษณาที่ปราดเปรียวสมวัย ความคิดและมุมมองต่างกับลดาโดยสิ้นเชิงทั้งที่เป็นเพื่อนรักกันมานาน

“ไม่เคยคิดจะให้เพื่อนได้พัก อะไรของมันนักหนานะ”

ทันทีที่จบงานเพื่อนก็โทรบอกเล่าถึงชายคนใหม่ที่เธอกำลังมีสัมพันธภาพว่า มันต้องจบและต้องเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ แต่...ก่อนหน้านี้อเธอเพิ่งจะโทรไปบอกเรื่องรักหวานที่กำลังก่อตัวขึ้นอย่างสายฟ้าแลบจนเธอเองก็แทบจะตั้งตัวไม่ทัน

“รัก ๆ เลิก ๆ มันอะไรของมันวะ แล้วนี่จะต้องทนฟังมันอีกนานแค่ไหนกัน”

เธอบ่นมาคนเดียวตลอดทางที่นึกอะไรขึ้นมาได้ การบอกเล่าของลดา มันเหมือนกับไหมทอได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วยทุกอย่าง เธอรู้สึกว่าเป็นเพื่อนเปลี่ยนผู้ชายบ่อยจนเกินงาม มันไม่เหมาะที่ผู้หญิงจะลุกขึ้นมาต่อต้านผู้ชายด้วยการคบหาผู้ชายไม่ซ้ำหน้าทำให้เปลืองตัวแบบนี้ เธอนึกค่านใจแต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรเธอได้ตั้งแต่เธอออกหักมาครั้งก่อนเธอก็เปลี่ยนตัวเองอย่างแรง

ทันทีที่เธอถึงห้องพัก

“ว่ามา...มีอะไร”

เธอวางกระเป๋าลงยังไม่ทันจะได้นั่งพัก เธอมองเพื่อนที่นั่งหน้าเศร้าทำให้ เธอทำอย่างอื่นก่อนที่จะสนใจเพื่อนไม่ได้ แม้จะหนี้อยู่กับการเดินทางแค่นี้ก็ ต้องแสดงความเห็นใจเพื่อนก่อนที่จะละไปทำอย่างอื่น

“แก จำเอกทัศได้ไหมที่ฉันเล่าให้ฟังวันก่อน”

ลดาทำหน้าที่ระห้อยเหมือนผิดหวังกับความรักอีกแล้ว ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกถึงความเจ็บปวดของเธอ ความเบื่อหน่ายบวกกับความโกรธที่เกิดขึ้นระหว่างทาง หายไปหมดสิ้นเมื่อเจอหน้า และ เห็นแววตาที่ไม่เหลือประกายความงามให้เห็น อย่างที่เคย

“อืม...จำได้แล้วไง...ไหนบอกว่ารักกันมาก ไปเที่ยวด้วยกันมีความสุขไง มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก ไม่รักกันแล้วงั้นสิ”

ไหมทอไม่เจตนาเยาะหยันแต่ความเหนื่อยอ่อนเธออยากจะพักมากกว่า มาทนนั่งฟังเรื่องราวความรักที่ขาดการหยิ่งคิดของเพื่อน

ความรักของลดา มันเกิดขึ้นบ่อยจนเธอเองก็จำแทบไม่ได้แล้วกับบรรดา หนุ่ม ๆ ที่เธอเรียกว่าความรักได้ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอที่คน เธอก็คงเหมือนกัน จำหน้าบรรดาสามีแต่ละคนที่ผ่านเข้ามาร่วมเตียงกับเธอได้ครบทุกคนหรือเปล่ายัง ตอบไม่ได้

“ฉันเบื่อแล้ว แกช่วยฉันหน่อยได้ไหม เอกทัศมันเป็นคนที่เห็นแก่ตัวมาก มันไม่ช่วยอะไรฉันเลยมันเอาแต่ได้ ฉันทนไม่ไหวอะ”

ไหมทอหันมามองเพื่อนด้วยสายตาฉงน จะใช้คำว่าเบื่อก็คงไม่ได้เพราะเธอก็คือเพื่อนคนหนึ่งที่ควรดูแลกัน คงไม่มีใครเขาจะเห็นใจกันได้เท่าคนที่เป็นการที่ลดาวิ่งเข้ามาหาเธอแบบนี้แสดงว่าลดาให้ความสำคัญกับคำว่าเพื่อนไม่น้อยไปกว่าเธอ

“หมายความว่าไงเบื่อแล้ว...อย่าบอกนะว่าจะเลิกกับเขา แกฟังจะคบกับเขา ไม่นานไม่ใช่หรอ แล้วการที่แกมีอะไรกับเขาแล้วแกจะมาบอกเลิกง่าย ๆ ไม่ได้นะ ผู้หญิงเขาไม่ทำกันเข้าใจไหม มันเสียหาย”

ไหมทอตื่นเต้นมากกับคำบอกเล่าของลดา การบอกว่าจะเลิกกับผู้ชายมันเป็นเรื่องง่ายสำหรับลดา เธอมักจะทำแบบนี้เสมอโดยที่ไม่ลังเลและไม่เคยคิดด้วยซ้ำว่าจะกระทบกับใคร

“มันต้องเลิกจริงจังนะแกฉันทนต่อไปไม่ไหวแล้ว”

ตอนนี้ลดน่าจะผ่อนคลายจากการเสียใจลงบ้าง เธอน่าจะเล่าความจริงว่า เหตุผลจริง ๆ มันคืออะไรดีกว่ามาบอกว่าจะเลิกอย่างเดียว

“ฉันนะมียานพิเศษแก็รู้ ก่อนนอนด้วยกันทุกคืนฉันนะขอพรพรท่าน ประจำ จำได้ไหมที่เคยเล่าให้ฟังบ่อย ๆ ตอนนี้มันเกิดขึ้นแล้วมันเกิดขึ้นจริง ๆ นะ แกต้องเชื่อฉัน”

“ยังงี้ที่แกบอกว่ามันเกิดขึ้นจริง นี่ไม่ใช่เหตุผลที่แกจะบอกเลิกกับเขาซะ ้วยมันเกินไป คนนะไม่ใช่ผักปลาจะทำอะไรก็ได้ เขามีความรู้สึกเหมือนกันกับ แกนะ”

ลดพยายามหลอกตัวเองอีกครั้งทั้งที่ใหม่ทอรู้ดีว่าเพื่อนจะเป็นอย่างนี้ เสมอยามที่เธอหาเหตุผลเลิกกับผู้ชาย มันไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่ แค่เขาเดิน ไปตรงตามใจของเธอก็สามารถเลิกกับเขาได้ เพราะคนอย่างเธอสามารถยก เหตุผลที่ฟังแล้วไร้สาระมาเป็นข้ออ้างได้เสมอ และ ครั้งนี้อาจจะเป็นอีกครั้งที่ยก เอามาเป็นข้ออ้างในการเลิกคบกับเอกทัศที่เธอเพิ่งจะเสียตัวให้กับเขาไปเมื่อไม่นาน

“ก็ตอนที่เวลาฉันกับมันมีอะไรกัน มันมักจะทำตัวน่ารำคาญเห็นแก่ได้ รีบ ทำ ๆ รีบ ๆ จบไม่รู้มันจะรีบไปไหน แกเชื่อไหมว่ามันนะไม่เคยจูบฉันเลย เออ... ตั้งแต่มีอะไรกันมาฉันแทบจะไม่เคยมองเห็นหน้าของมันเวลาที่มันมีอะไรกันอะ”

ลดเล่าเรื่องบนเตียงระหว่างเธอกับผู้ชายได้อย่างไม่กระดาก และ เธอสามารถเล่าได้ทุกท่วงท่าไม่สนใจว่าคนที่ฟังเขาอยากจะฟังหรือเปล่า เธอพร้อมที่จะประจานตัวเองได้เสมอโดยที่ไม่คิดว่ามันเป็นความโง่เขลา

“เกิดอะไรขึ้น เอาเหตุผลที่มันใหญ่ ๆ เรื่องจริง ๆ ที่แกว่าจะต้องเลิกไอ้ที่แก บอกว่าเขาเห็นแก่ตัว แกลองยกตัวอย่างขึ้นมาให้ฉันฟังหน่อยสิ ฉันอาจจะแนะนำ ได้ว่าควรทำยังไงกับเขา แค่อาจจะนะ ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้ทุกเรื่อง”

ถึงแม้จะรู้สึกเบื่อกับเหตุผลไร้สาระของเพื่อนแต่ใหม่ทอก็อดไม่ได้ที่จะต้อง ถามกลับไปอยู่ดี ไม่ว่าจะเรื่องอะไรในเมื่อเธอซบรอมมาไกลขนาดนี้ก็ต้องฟังกัน หน่อย

“เอกทัศเป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวมากเพื่อนรู้ใหม่ ตั้งแต่คบผู้ชายมาไม่เคยเจอ ใครเห็นแก่ตัวมากขนาดนี้แก็รู้ปะ ไม่ใช่แค่เรื่องบนเตียงนะเรื่องอื่น ๆ ด้วย เรื่อง

เงินก็เหมือนกันมันไม่เคยให้ฉันสักบาท ฉันไม่เข้าใจว่าผู้ชายเขาทำกันแบบนี้หรือวะ”

โหมทอพยักรับรู้ น่าจะเป็นเรื่องเงินที่ทำให้เพื่อนเปลี่ยนใจได้เร็วขนาดนี้ หากเป็นเรื่องอื่นลดาอาจจะทนได้ แต่ถ้าเรื่องเงินเธอไม่มีทางที่จะยอมให้ผู้ชายเข้ามายุ่งกับเงินในกระเป๋าของเธอแน่นอน เรื่องนี้ลดาค่อนข้างชัดเจนและเชื่อได้แน่นอน

“เหตุผลน่าฟัง โอเคถ้าเรื่องนี้ก็พอฟังได้จะเลิกก็ไม่น่าเกลียด ถ้าเขาไม่เห็นความสำคัญของแกก็ควรให้โอกาสตัวเองได้มองคนอื่นเพื่อเอาไว้ แล้วมีอะไรอีกปะที่แกยังไม่ได้เล่า”

“เยอะเลยแก พอมายู่ด้วยกันไม่ถึงเดือนก็ออกลาย มันนะขอเงินฉันด้วย ฉันไม่เข้าใจมันคืออะไรวะ ฉันต้องจ่ายเงินให้มันด้วยหรือเหมือนผู้ชายชายตัวมาก ๆ พอได้กันเสร็จแล้วก็ขอเงินมันคืออะไรวะ รับไม่ได้ฉันต้องเลิกนะแก”

เป็นคำพูดที่ฟังแล้วสะเทือนใจไม่น้อย การบอกเล่าของเพื่อนในเรื่องนี้ทำให้โหมทอถึงกับอึ้งไปอีกครึ่ง ก่อนหน้านี้ไม่นานเพื่อนโทรเล่าให้ฟังเสมอถึงความโรแมนติกของผู้ชายคนนี้ เอาใจใส่เธอตลอดเวลาเป็นผู้ชายที่อบอุ่นอยากอยู่ด้วยจริง ๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้นที่จู่ ๆ ก็บอกว่าจะเลิกสายฟ้าแลบ ซึ่งโหมทอเองก็ไม่เข้าใจว่าเพื่อนเป็นโรมากหรือเปล่าที่รักง่ายหน่ายเร็วจนเธอเองก็ไม่คิดว่ามันควรจะเกิดขึ้นได้

“ไหนว่าเขาโอเคใจเห็นว่าแฮปปี้กันที่สุด มันไม่จริงอย่างที่เล่ามาหรือ เขาเป็นพวกผักชีโรยหน้าเงี่ยนสิ แกต้องระวังตัวรู้ไหม ไม่รู้การที่เขามาคบหากับแกเขาต้องการอะไรหรือเปล่า เขาอาจจะอยากคบกับแกเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่ก็ได้ นะ คนเรามันต้องมีไม้ประดับนะแกเคยได้ยินเรื่องนี้ไหม ใคร ๆ เขาก็ทำ”

โหมทอพยายามจุดรั้งเพื่อนให้กลับมาสู่โลกความเป็นจริง บางครั้งลดาอาจจะโอเวอร์ไปกับการเล่าเรื่องระหว่างเธอกับผู้ชายแต่เต็มจนจำเค้ากลางเดิมไม่ได้ มันเกิดขึ้นบ่อยจนไม่อยากจำว่าเธอได้ผ่านมือชายมากี่คนแล้ว

“ก็มันตอนนั้นไง แต่ตอนนี้ฉันอยากจะไปเอาของฉันกลับ ไม่เอาแล้วไม่อยากจะเสียเวลาแกเป็นเพื่อนฉันแกต้องช่วยฉันนะ”

การที่บอกว่าจะไปเอาของนั้นหมายความว่าเพื่อนของเธออยู่ด้วยกันกับเขาลดาไม่ได้เล่าให้ฟังว่าเธอเก็บข้าวของมาอยู่กับเขา มันดูไม่งามเลยสำหรับกุลสตรี

อีกอย่างการที่เธอออกไปนอนกับผู้ชายคนนั้นที่คนนี้ที่มันก็ไม่เหมาะกับการที่จะอยู่กับใครเป็นเรื่องเป็นราว มันเหมือนเป็นการผูกมัดตัวเองกับสิ่งที่มองไม่เห็นอนาคตแทบจะนึกภาพไม่ออกเพราะการทำตัวของลดาเอง

“คือฉันไม่ได้บอกแถนะ คิดว่าแถกลับมาก็จะรู้เอง ความจริงฉันไม่ได้คิดว่าจะมาอยู่ด้วยกันถาวรอะไร เพียงแค่ไม่อยากเช่าโรงแรมบ่อย ๆ มันเปลืองเงินไง แถบอกฉันเองว่า ไม่อยากเห็นฉันเป็นธิดาโรงแรมมานรุตใจจำได้ไหม นี่ฉันหาทางออกที่ดีแล้วนะ แต่มันไม่ดีใจ ฉันต้องกลับออกมาอยู่คนเดียวแถต้องเข้าใจฉัน เพราะแถเป็นเพื่อนฉัน”

โหมทอพยักหน้าเข้าใจในเหตุผลที่เพื่อนพยายามยกขึ้นมาอ้าง แม้จะยังงง ๆ อีกทั้งหน้าตาของลดาที่ดูสำนึกผิดที่ตัดสินใจออกมาอยู่กับผู้ชายที่คบหากันได้ไม่นาน ยอมรับในความผิดของตัวเองที่คิดไม่รอบคอบ เรื่องนี้โหมทอคร้านที่จะคิดตาม แต่ดูเหมือนว่าลดาจะเอาจริงกับการที่จะเลิกกับเขาแน่นอน

“ก็อย่างที่แถบอกไงเพื่อน...คนเรามันต้องเปิดโอกาสให้คนเข้ามาในชีวิตของเราบ้างมันถึงจะรู้ว่าเขาเป็นยังไงใช้ไหม ตอนนี้เพื่อนก็กำลังทำอยู่ แถต้องเข้าใจนะ โหมทอ เขาไม่ดีจริง ๆ ฉันต้องเลิก ไม่ใช่ว่าฉันมักมากนะฉันมีเหตุผล”

เธอกำลังหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองอีกแล้ว การเปิดโอกาสให้กับตัวเองที่บอกไม่ได้หมายความว่าให้ไปมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขา เพียงแค่แนะนำให้เรียนรู้นิสัยซึ่งกันเท่านั้น ลดาตีความหมายผิดและมาโทษเพื่อนที่ดันไปให้คำแนะนำเธอเช่นนั้น โหมทอได้แต่มองหน้าเพื่อนด้วยความสลดใจ

“อืม...แล้วแถก็หอบผ้ามาอยู่กะเขาเนี่ยนะเพื่อน เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า แล้วการที่แถจะเลิกกับเขาได้คุยกันบ้างหรือยังว่าจะเอาไง มันยุ่งยากมากรู้ไหมแถ ดันมาอยู่กับเขาแล้วจะเลิกกับมันไม่ถ่ายนะเพื่อน”

โหมทอเริ่มเบื่อที่ต้องอธิบายเรื่องง่าย ๆ ให้เพื่อนรับรู้ เธอรู้สึกว่าเป็นเพื่อนทำท่าฉลาดไปทุกอย่างแต่เรื่องแบบนี้กลับโง่งมจนแยกไม่ออกว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ กับเรื่องที่ไม่ควรโง่งก็เสือกดันโง่งมรับไม่ได้ แม้เธอจะพยายามอธิบายอย่างไรเธอก็คงยากที่จะเข้าใจสำหรับลดา

“อย่าว่าฉันเลย เอาเป็นว่าแถไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยก็แล้วกันนะ ฉันจะไปเอาของที่ห้องตึกข้าง ๆ นี้เอง ช่วยเพื่อนหน่อยนะ”

“เดี๋ยวจัดของก่อนแล้วกัน รอไปก่อน”

“เร็ว ๆ ด้วย เพื่อนใจร้อน”

เจอลูกอ่อนเช่นนี้ใหม่ทอกก็ไม่มีทางปฏิเสธเพื่อนได้ เธอใจอ่อนกับลดาอีกแล้ว พอเก็บของทั้งหมดแยกออกสำหรับซักทำความสะอาด ส่วนของใช้ส่วนตัวที่ต้องแยกออกไปเก็บเข้าตู้ตามเดิมให้เรียบร้อย เธอมองหาที่เอนหลังพักผ่อนสักพักก่อนที่จะคิดทำอะไรต่อ

“ฉันนอนก่อนนะ เหนื่อยมากเลยเดี๋ยวจะไปเป็นเพื่อน แยกไปหาอะไรกินก่อนไป เดี๋ยวหามาเผื่อฉันด้วยนะ รู้สึกหิวแล้วอะ”

ใหม่ทอพยายามทำให้เพื่อนเรียนรู้ถึงความเกรงใจ แต่เธอกลับทำหน้าที่เสิร์ฟจ้องหน้าเพื่อขอความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง เธอต้องได้รับการดูแลจากเพื่อนเดี๋ยวนี

“ฉันอยากไปตอนนี้เพราะฉันรู้ว่ามันออกไปทำงาน จะได้ไม่ต้องเจอกันไง ฉันไม่อยากจะคุยกับมันอีก แยกช่วยฉันหน่อยนะ”

เหตุผลที่เธอยกขึ้นมาอ้างคือไม่อยากเจอหน้า ไม่อยากตอบคำถาม และ ไม่อยากจะคบหากันอีกต่อไป

“ก็ได้ ๆ แล้วไง ไปตอนนี้ใหม่ ถ้าไปก็ไปเลยกลับมาฉันขอพักเลยแล้วกัน ฉันปวดหัวมากเลยอะ แกมันเรื่องเยอะจริง ๆ เกิดมาเพื่อเรื่องแบบนี้เลยรู้ตัวใหม่”

ในที่สุดใหม่ทอกก็ลุกเดินตามเพื่อน เธอตามขึ้นไปบนคอนโดซึ่งมาทราบทีหลังว่าลดาเช่าอยู่ใกล้ ๆ กับคอนโดของเธออยู่นั่นเอง เธอให้เหตุผลว่ามีสาธารณูปโภคครบครันสะดวกสบายในการสัญจรไปมา อีกทั้งตั้งอยู่กลางเมืองง่ายสำหรับการเริ่มต้นชีวิตคู่ใหม่เหมาะสำหรับคนที่อยากจะมีครอบครัวจริง ๆ และ มีคู่เพื่อผ่อนคลายบางเวลาอย่างที่เธอบอกเอาไว้ตั้งแต่ต้น

“ลดาจะไม่บอกเขาหน่อยเหรอว่าแกก็มีเหตุผลของแถมะ โทรบอกเขาเถอะอย่าให้เขาเห็นว่าสภาพห้องที่ว่างเปล่าอย่างนี้เลย เขาอาจจะเสียใจจนทำงานไม่ได้นะลดา”

ใหม่ทอรั้งแขนเพื่อนไว้ก่อนที่จะก้าวเข้าประตูลิฟต์ เธอเองยังติดใจกับการที่บอกเลิกแฟนเพราะสำหรับใหม่ทอแล้วมันคือเรื่องใหญ่ จะรักใครจะอยู่กับใครเธอเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญมากไม่ใช่เพียงแค่นอนด้วยกันเสร็จภารกิจแล้วต่างคนต่างก็ไป อยากเจอกันตอนไหนก็มาหากันแบบนี้

“ไม่เอา...อะ ฉันไม่ต้องการคุยกับมัน ฉันเกลียดมัน แกไม่เข้าใจหรือ ไปเถอะไปเอาของของฉัน มันมีนิดเดียวแกอย่าเรื่องมากได้ไหม ไปเป็นเพื่อนฉันก็พอ ไม่ต้องรู้สึกผิดอะไรหรอกนะ...”

น้ำเสียงสะบัดแทบไม่เหลือเยื่อใยให้คนที่เคยรักกัน คำว่ารักของเธอหายไปหมดแล้วตั้งแต่เมื่อเช้าหลังจากที่ระบายออกมาจนหมด เธอคงตัดใจจากเขาได้แล้วจริง ๆ

“ถ้าคิดดีแล้วก็ต้องตามนั้น แกเป็นเพื่อนฉันนี่ เอาใจเอากัน...ไปกันเลย”

ในที่สุดทั้งสองก็เดินมาหยุดหน้าห้องเช่าที่ลดาเคยอยู่กับผู้ชาย เธอบอกว่าเพื่อเรียนรู้นิสัย แต่เวลาผ่านไปไม่ถึงเดือนเธอก็ต้องหอบผ้าหนีเขาอีกครั้ง เหตุผลคืออะไรไหมทอไม่อยากจะรับรู้เพราะหากถามเอาความจริงเธอก็ยังยืนยันว่าเขามันเห็นแก่ตัวไม่เคยมีสักครั้งที่มันจะเป็นความผิดของเธอที่เป็นคนก่อ

“คนอย่างมัน ฉันไม่อยากจะคุยด้วยแล้ว”

ลดากลายเป็นคนมักมากในกามจนใหม่ทอเองไม่อยากจะคบหาเป็นเพื่อนอีก เธอกลายเป็นคนที่นอนกับผู้ชายได้ตั้งแต่วันแรกที่เจอหน้ากันโดยไม่ต้องคิดอะไร เธอโทษว่าเป็นความผิดของใหม่ทอที่เคยบอกกับเธอเมื่อครั้งก่อน **ที่หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่ามันไม่ผิดหากเราจะทำอะไรเพื่อความสุขของตัวเอง**

“ในเมื่อแกเห็นว่ามันเป็นความสุข ไม่ได้ทำร้ายใครก็ไม่แปลกที่จะมีใครสักคน”

จบตอน